

ויקרא יז – בין כפרה לקדושה

Vayyikra 17 – The "Pivot" from Cleansing to Sanctity

(1) ויקרא יז

a. שחוטי חוץ *Prohibition of slaughtering animals outside of the precincts of the Mishkan*

(א) וידבר ה' אל משה לאמר: (ב) דבר אל־אֶהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו וְאֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה ה' לאמר: (ג) אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׂוֹר אֹרְכָשֵׁב אֹרְעוּ בַּמַּחֲנֶה אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחַט מִחוּץ לַמַּחֲנֶה: (ד) וְאֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יָבִיאוּ לְהַקְרִיב קֶרֶבֶן לַה' לִפְנֵי מִשְׁכַּן ה' דָּם יִחָשֵׁב לְאִישׁ הַהוּא דָם שָׁפָךְ וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמּוֹ: (ה) לִמְעַן אֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־זִבְחֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם זֹבְחִים עַל־פְּנֵי הַשְּׂדֵה וְהִבִּיאֵם לַה' אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶל־הַבֵּהֶן וְזָבְחוּ זִבְחֵי שְׁלָמִים לַה' אוֹתָם: (ו) וְזָרַק הַבֵּהֶן אֶת־הַדָּם עַל־מִזְבֵּחַ ה' פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְטִיר הַחֹלֵב לְרִיחַ נִיחֹחַ לַה': (ז) וְלֹא־יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת־זִבְחֵיהֶם לְשַׁעֲרֵם אֲשֶׁר הֵם וְנִים אַחֲרֵיהֶם חֲקַת עוֹלָם תְּהִיָּה זֹאת לָהֶם לְדֹרֹתָם:

b. איסור העלאת חוץ *Prohibition of offering a sanctified animal outside of the precincts of the Mishkan*

(ח) וְאֵלֶּהֶם תֹּאמַר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן־הַגֵּר אֲשֶׁר־יִגֹּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר־יַעֲלֶה עָלָה אֹרְזָבַח: (ט) וְאֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יָבִיאוּ לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ לַה' וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מֵעַמּוֹ:

c. איסור אכילת דם *Prohibition of eating blood*

(י) וְאִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן־הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יֹאכַל כָּל־דָּם וְנִתְּתִי פָנָי בְּנַפְשׁ הָאֲכֹלָת אֶת־הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֹתָהּ מִקֶּרֶב עַמּוֹ: (יא) כִּי נֶפֶשׁ הַבְּשָׂר בַּדָּם הוּא וְאֲנִי נִתְּתִי לָכֶם עַל־הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל־נַפְשׁוֹתֵיכֶם כִּי־הַדָּם הוּא בְּנַפְשׁ יְכַפֵּר: (יב) עַל־כֵּן אָמַרְתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל־נֶפֶשׁ מִכֶּם לֹא־תֹאכַל דָּם וְהָגַר הָגַר בְּתוֹכְכֶם לֹא־יֹאכַל דָּם:

d. מצוות כיסוי הדם *Mitzvah of Kisui Dam (covering the blood of birds and "hayot")*

(יג) וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן־הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יִצוֹד צִיד חַיָּה אֶרֶץ־עוֹף אֲשֶׁר יֹאכַל וְשָׁפַךְ אֶת־דָּמֹו וְכִסָּהוּ בְּעֶפֶר: (יד) כִּי־נֶפֶשׁ כָּל־בְּשָׂר דָּמֹו בְּנַפְשׁוֹ הוּא וְאִמַּר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל דָּם כָּל־בְּשָׂר לֹא תֹאכְלוּ כִּי נֶפֶשׁ כָּל־בְּשָׂר דָּמֹו הוּא כָּל־אֲכָלֵיו יִכָּרֵת:

e. טומאת נבילה וטריפה *Impurity caused by "nevelah" and "terefah"*

(טו) וְכָל־נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל נְבִלָה וְטְרֵפָה בְּאֶזְרוֹחַ וּבִגְדְךָ וּבְכֶסֶם בְּגָדֶיךָ וּרְחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב וְטָהַר: (טז) וְאִם לֹא יִכַּפֵּם וּבִשְׂרוּ לֹא יִרְחֹץ וְנִשָּׂא עֹנּוֹ:

Questions:

- 1) What is the focus of this chapter? Is it about the משכן or about killing animals...or about something else?
- 2) What is the target of the first command? Is it sancta or mundane meat?
- 3) How are the five commands/consequences related to each other and what are we to make of the sequence?
- 4) What are the שעירים and how does the first command guard against our offering to them?
- 5) Why is this chapter juxtaposed to and immediately following המקדש כפרת/טהרת?
- 6) Why is this chapter juxtaposed to and immediately preceding העריות כפרת?

(2) דברים יב

(כ) כִּירְחִיב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת־גְּבֻלְךָ בְּאֶשֶׁר דָּבַרְתָּ וְאָמַרְתָּ אֲכֹלָה בְּשֵׂר כִּירְתָּאוּהוּ נִפְשֶׁךָ לְאֹכֵל בְּשֵׂר בְּכֹל־אוֹת נִפְשֶׁךָ תֹאכְל בְּשֵׂר: (כא) כִּירְחֹק מִמֶּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹם שְׁמוֹ שָׁם וּבַחֲתֵּי מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאֲנֶךָ אֲשֶׁר נָתַן ה' לְךָ בְּאֶשֶׁר צִוִּיתָךָ וְאֲכַלְתָּ בְּשַׁעֲרֶיךָ בְּכֹל אוֹת נִפְשֶׁךָ: (כב) אֵךְ בְּאֶשֶׁר יֹאכְל אֶת־הַצִּבִּי וְאֶת־הָאֵיל בֵּן תֹּאכְלֶנּוּ הַטֶּמֶא וְהַטְּהוֹר יִחַדּוּ יֹאכְלֶנּוּ: (כג) רַק חֹזֵק לְבַלְתִּי אֲכֹל הַדָּם כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְלֹא־תֹאכְל הַנֶּפֶשׁ עִסְהַבְּשֵׂר: (כד) לֹא תֹאכְלֶנּוּ עַל־הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמַּיִם: (כה) לֹא תֹאכְלֶנּוּ לְמַעַן יִיטֵב לְךָ וּלְבְנֶיךָ אַחֲרֶיךָ כִּירְתַּעֲשֶׂה הַיֵּשֶׁר בְּעֵינֵי ה': (כו) רַק קִדְשִׁיךָ אֲשֶׁר־יִהְיֶה לְךָ וְנִדְרֶיךָ תִּשָּׂא וּבָאתְ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר ה': (כז) וְעֲשִׂיתָ עַל־יְדֵי הַבְּשֵׂר וְהַדָּם עַל־מִזְבַּח ה' אֱלֹהֶיךָ וְדַם־זִבְחֶיךָ יִשְׁפֹךְ עַל־מִזְבַּח ה' אֱלֹהֶיךָ וְהַבְּשֵׂר תֹאכְל: (כח) שְׁמֹר וְשִׁמַּעְתָּ אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְךָ לְמַעַן יִיטֵב לְךָ וּלְבְנֶיךָ אַחֲרֶיךָ עַד עוֹלָם כִּי תַעֲשֶׂה הַטוֹב וְהַיֵּשֶׁר בְּעֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ:

(3) חולין טז-יז

...לעולם שוחטין - מאן תנא?

אמר רבה: רבי ישמעאל היא, דתניא:

כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אוכלה בשר וגו' –

ר' ישמעאל אומר: לא בא הכתוב אלא להתיר להם בשר תאווה,

שבתחלה נאסר להם בשר תאווה, משנכנסו לארץ הותר להם בשר תאווה,

ועכשיו שגלו יכול יחזרו לאיסורן הראשון? לכך שנינו: לעולם שוחטין.

מתקיף לה רב יוסף: האי "לעולם שוחטין"? "לעולם שוחטין ואוכלין" מבעי ליה!

ועוד, מעיקרא מאי טעמא איתסר?

משום דהווי מקרבי למשכן, ולבסוף מאי טעמא אישתרו? דהווי מרחקי ממשכן, וכ"ש השתא דארחיקו להו טפי!

אלא אמר רב יוסף: רבי עקיבא היא, דתניא:

כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשים שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך –

ר' עקיבא אומר: לא בא הכתוב אלא לאסור להן בשר נחירה,

שבתחלה הותר להן בשר נחירה, משנכנסו לארץ נאסר להן בשר נחירה,

ועכשיו שגלו יכול יחזרו להתירן הראשון? לכך שנינו: לעולם שוחטין.

במאי קמילגי?

רבי עקיבא סבר: בשר תאווה לא איתסר כלל,

ר' ישמעאל סבר: בשר נחירה לא אישתרי כלל.

1 And the LORD spoke unto Moses, saying: 2 Speak unto Aaron, and unto his sons, and unto all the children of Israel, and say unto them: This is the thing which the LORD hath commanded, saying: 3 Any man whosoever there be of the house of Israel, that kills an ox, or lamb, or goat, in the camp, or that kills it without the camp, 4 and hath not brought it unto the door of the tent of meeting, to present it as an offering unto the LORD before the tabernacle of the LORD, blood shall be imputed unto that man; he hath shed blood; and that man shall be cut off from among his people. 5 To the end that the children of Israel may bring their sacrifices, which they sacrifice in the open field, even that they may bring them unto the LORD, unto the door of the tent of meeting, unto the priest, and sacrifice them for sacrifices of peace-offerings unto the LORD. 6 And the priest shall dash the blood against the altar of the LORD at the door of the tent of meeting, and make the fat smoke for a sweet savor unto the LORD. 7 And they shall no more sacrifice their sacrifices unto the satyrs, after whom they go astray. This shall be a statute forever unto them throughout their generations. 8 And thou shalt say unto them: Whatsoever man there be of the house of Israel, or of the strangers that sojourn among them, that offers a burnt-offering or sacrifice, 9 and brings it not unto the door of the tent of meeting, to sacrifice it unto the LORD, even that man shall be cut off from his people. 10 And whatsoever man there be of the house of Israel, or of the strangers that sojourn among them, that eats any manner of blood, I will set My face against that soul that eats blood, and will cut him off from among his people. 11 For the life of the flesh is in the blood; and I have given it to you upon the altar to make atonement for your souls; for it is the blood that makes atonement by reason of the life. 12 Therefore I said unto the children of Israel: No soul of you shall eat blood, neither shall any stranger that sojourns among you eat blood. 13 And whatsoever man there be of the children of Israel, or of the strangers that sojourn among them, that taketh in hunting any beast or fowl that may be eaten, he shall pour out the blood thereof, and cover it with dust. 14 For as to the life of all flesh, the blood thereof is all one with the life thereof; therefore I said unto the children of Israel: Ye shall eat the blood of no manner of flesh; for the life of all flesh is the blood thereof; whosoever eats it shall be cut off. 15 And every soul that eats that which dies of itself, or that which is torn of beasts, whether he be home-born or a stranger, he shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even; then shall he be clean. 16 But if he wash them not, nor bathe his flesh, then he shall bear his iniquity.